

לב:

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י פ"י מל'
 שמונת ח"י :
 נא ב ג ד ה טס הל'
 ו והלכה י'
 נב ט ו מ"י פ"ד מל'
 טוען הלכה ט ופ"ד
 מהלכות גדולה הל' יד ועין
 כ"כ פ"ה פסקי א"ה
 טו"ס"ח ח"מ פ"ה פסקי
 יג ופ"י פסקי כ"ג:
 נג ז מ"י פ"י מל'
 הירושל' הל' טו פסק
 פסקי ו טו"ס"ה א"ה פ"י
 ח פסקי חג:
 נד ח מ"י פ"י מל'
 שמונת ח"י :
 נה ז מ"י טס הל' יג:
 נז י מ"י טס הל' יד:

רבינו חננאל

תחלוקת בערי מדינה
לאמר לאמר וכו' ודברים
לפסוק כמקור כו'. ונמצא
שזה אחד בחינת מוסר
בערי מדינה כמבואר
אחד הנה הוא נמצא
דחמק נסתר מאחורי
קמ יד ודא ואמר
אין חסד ודיו חסד.
ואסבעה וכפר בו הדיב
ועדות מוסר היא רכ
אמר דאמר הוה ריה
מחבי שבעה אוריות
ואני יכול ליבעה אור
איכה את מרדא דחמק
הוה לא כפר אל
דחמק. ודחמק לא חמבי
שבעה ואני יכול
ליבעה משלם. והכל
מורס בנורה בחבורו מו
שעה אחד ודיו שיער
חשורין והשבעה שיער
וכפר בו שתיים עדות
מסר הוא. דאמר כי
אין שורין חשורין עדות
שבעה למחבי לא ואני
יכול ליבעה משלם. אמר
כפא לא מרדן
כמבסע ער מוחס שיער
דאמר ברא. אסחד
בבי דרסר. אבל אורי
לא לרדא דאורי ויולה
היא ליל לבד ודמר
על פיה חסור מחבסה
אסמרה מה בעל תשא
מה שתיים כו'. ונמצא
כח שמי אוריס תשא
וחסור מחבסה חסור
היא חלל חסוריה
כח שמי. (במקור עז)
לא מרדן כמבסע ער
דאמר מוחס בעלה וכפר
בו שתיים. לבד אמר לא
ואספסיד מחבסה לבד
אוקשין וכו' חסוריה אסח
מקרקיעה היא. והשבעה
דחמק לא איפסיד
שתיים. ודחמק ולא
דחמק. לא מוטיל
מחסי. וקול דא חספה
מוטיל נסרעה מה כפר
הוה אורי חסור
וכפר ודאמר בו חסור
שבעה שתיקן חסור אורי
וחסור מוחס לא רכר
והנה מוקס לא לרישא
באשכ לרישא וסיפא
בחין דיו בכו. ודחמק
מוקס לרישא ולסיפא
בחין דיו רכר ודחמק
כפיה ופסיה וסיפא
כפיה והוראה. מהו
כפיה מפרת והוראה לא
קמ: לא חסור חסור
עזים חסור חסור

שבועת העדות פרק רביעי שבועות

היה ליה בגלן. משום דכל דבר מחזיקין ליה נחוקא מי שפיה
צדו ולא היו שני עדים לא הוה מהימן למימר ידי חטפי
השקט נמי חזק דמדה ליה ליה בגלן וא"ת ותימניה נשבעה
לדידיה חטף מינו דלי צדו בעי אומר לא חטפי והוה מהימן נשבעה
דכה"ג אמר בטוף המוכר את הבית
(י"ד דף ע"ג) בני מפקד אלל חבירו
בשטר נתלמן לומר נשבעה החורתי
שלא ילל מ"ל ליה היאך שטרך חרדי
מלי בעי נבמו דלי בעי חמר נאסו
נאמן נשבעה (ה) ויש לומר דירא
לשקר בדבר שבעד מחשבו דלאסכתן
נחוקא הכתם (ס"ד דף נ"ג) וס"ג
נכא דר שרשם דמחזיק לקות חרדי
לא מתיא אמר דהא נפק עליה קלא
לרעא דרמיא הוא ואין אלס שוען
בגלן דבר שהקלו מחשבו מיהו
לירכא לטעמא דמחזיק נשבעה ואינו
יכול לישבע דמשלם בגלל נשבעה לא
היה חושש להכחיש את העד ואיכא
מינו אלל לישבע בדבר שהעד
מחשבו הוא ודאי קשה לו כמו בדבר
נשבעה ממזכר: **ואמר** ר' הוריה
שבועה אכחביז לה. תימיה דהוה ליה
למימר (ו) ואמר ויתקולו דמי הלכתא
דלמיר לקמן פרק כל הנשבעין (דף
נ"ג) וס"ג ע"כ ר' נתנמן עובדא ויתקול
ועוד אמר דר' אבה הוא דלומר
חורה נשבעה למחזיק לה דממוכ
הסם מנספח דהכל וא"כ הוה ליה
למימר הכל מודים צדד אחד וכשנעדר
חשוד לחייב ר' אבה:

שמע מינה משביע עדי קרקע
חייב. קאי נמי אהכל
מודים בעד סוטה:

אבל בפירה והודאה איבא לא.
(א) קלת מימה להר"ר יעקב
דאורליג"ם דפסירה והודאה שמעינן
נמי מרישא דטעמא כשכפר תוך כדי
דיבור אף שני חייב משום דראשון נמי
יכול לחזור עדיין ולהודות דאי ללא
דיכול לחזור ולהודות שני אחאי חייב:
הא

לא צריכא כגון שכפרו שניד
והא קא משמע לן דתוך כדי
לה להווא ברבי יוסי הגלילי ר
דתוך כדי דיבור כדיבור דמי א
כדי דיבור תרתי למה לי מ
והוראה אימא לא קמ"ל: היו
השניה: כ בשלמא שניה תתח

מורה זה: הוא לוי מחויב שבוטע.
היה השבועה שהעב מחייבו ליטע על
עצמו והשביעו שיעב זה כדי שמו
כגון דאמר לה לדידה. מן לבי' מה
ואריה לשם על דמן האהב שאמר
לרב פסא שהתשיע עדים על עדות
איה נבנת אלף מן הקרקע. ומשי' דל
השאב אור אחר זה דרשויהו כפר.
ועדין לא כפר השי' דכרש ורוב
מתי' לאו לאשמעינן חיובא דכופר אל
וימי' הגליי' אחי' לא לשמעין דמון
ופסיעו. כפר השי' בכול זה דיבור
במך כדי דיבור דיבור לאחור בו

ומחלוקת בעדי סוטה. אותה מחלוקת שנחלקו חכמים ורבי אלעזר ברבי שמעון במשיב עד אחד של ממון באותה מחלוקת עלמו חלוקים הם במשיב שני עדי סוטה סוטה ויפרו דלרבי אלעזר דמחייב במשיב עד אחד דממון ממוס דלרבי הגורס לממון מחייב נמי בבתי דיני העירי שחל

גורמין לה צהבה מודה מירחא
בדיקת מים: הכל מודים בשכנגדו
חשוד על השכונת. מי שבעל דינו
חשוד על השכונה ויכפר לו ממון
ועד אחד יודע בו והשכונה זה שיעיד
וכפר שהוא חייב שזה אחד מן
השכנים ונותנין להם המעשרין כ'ס' כל
השכנים (לקמן דף מה:). הלכך חילו
העיד וחייב את השכונה שניה היו כ"ד
מנגלגין את השכונה על זה ליטעו
ולשלו: וכל מודים בעד ר' אבה.
כמשביע עד אחד כעין מעשה דר'
אבה לחמך לקמן שהוא חייב דמפטרם
ואולי: מי ימיר דמפסכט. ואחתי
גורם לממון דא דהו ויכפר פטור:

אחד סהרא דמיחטף
 אין חטפי ודידי חטפי
 יני להאי דינא לישלם
 הא איכא חד סהרא
 ביוני דאמר אין חטפי
 ולן א"ל ר' אבא יהודה
 ינו יכול לישבע וכל
 יכול לישבע משלם
 ים בעד מיתה שהוא
 מיתה שהוא פטור
 שהוא פטור דאמר
 להו לבית דין ירתנן
 עלי תנשא מת בעלי
 מיתה שהוא חייב
 אמר להו לבית דין
 עדי קרקע חייב
 שלטלי: כפר אחד
 שתא בזה אחר זה
 מרת הראשון חייב
 והודה אחד מיבעיא
 בתוך כדי דיבור
 א לרב חסדא דמוקי
 איצטריך לאשמועינן
 כדי דיבור כפיא תוך
 וכפירה אבל כפירה
 ואשונה ואח"כ כפירה
 אלא ראשונה אמאי
 הא

א וְעַל יִשְׁבַּע שָׁלֹם מִטָּעַף שֶׁאֵין הַמִּטָּעַף זָמֵן לַמִּטָּעַף חוץ
וְנִשְׁבַּע שֶׁהֵי מוֹדֵה לְדִבְרֵי: **עַד מִיֶּסֶד**. עַד אֶחָד הַיּוֹדֵעַ בְּשֵׁשֶׁת שִׁמְתֵּי
עֲשׂוֹר. וְאִם עַד אֶחָד בְּשִׁמְתֵּי עֲשָׂרִים וְהַפְסִידָה מִמֶּנּוּ בְּכִפּוּרָתוֹ:
וְהַפְסִידָה מִמֶּנּוּ שֶׁהֵי יִכְוֹל לֵאמֹר לֵבָד וְלִמְנוּחָה עַל צִנֵּי וְלֹא תֵּלֵךְ
וְנִשְׁבַּע עַד קִרְקָע חֵיב. לֵשׁוֹן הַיָּהוּה יֵאָמֵר נִשְׁבַּע דְּקִבּוּרָה לֵבָד
(ג): פְּלִיגָה מִנְּהִי וְאִמְרוּכֵי וְעַד אִמְרוּכֵי עַד קִרְקָע הוּא שֶׁהַמְנוּחָה
וְעִלְטָה לְעִבְרֵי מִמֶּנּוּ וְאִם הֵעִיד וְהַיָּהוּה מִפְּסָקָתָהּ בְּכַתּוּבָתָהּ:
וְהַיָּהוּה הֵלֵךְ כִּפּר שֶׁמֶת אִם הֵי אִמְרוּכֵי הַיָּהוּה חֵיב הַיָּהוּה
הֵא קָמַל דְּמִטָּעַף כְּדִי רִיבּוֹר כְּדִיבּוֹר דְּמִי. וְכִי לְחֹזֶר וְכִי לְאִמְרוּכֵי
מִלֵּךְ לֵב הַסֵּדָה דְּמִי לֵב הַיָּהוּה. דְּכַפּוּר שִׁינִי חֲלָחַת בְּכַתּוּבָתָהּ וְכִי
לֵב הַמְנוּחָה כֵּחַ עֲשׂוֹרָה דְּשֵׁי לְאִמְרוּכֵי לֵב דְּכִדְבּוּרָה וְכִי: **כְּפִירָה**
לֵב הַיָּהוּה חֲלָחַת לְחִיבֵיהֶם לֵשׁוֹן וְכִפּוּרָה אֲשֶׁרֶנּוּ כִפּר דְּמִי וְהוּא
הַר שְׁאוֹנָה. וְאֵין לֵב עֵדִים אֵלָּא אֵלֹו וְנִמְלֵךְ שֶׁהַפְסִידָהּ בְּכִפּוּרָתָהּ:
הַ

מסורת הש"ס

(א) [לקמן מז. א.] (ב) לקמן דף
מז. ב"ב דף לג. (ג) [ע' פס'
לקמן מז. ד"ה הוה א.]
(ד) יבמות דף נג. ודף קיד:
עדות פ"א תי"ב (ה) [לקמן
לז. א.] (ו) כס"א: מיתה.

הנהגות הב"ח

(ב) חתם ד"ה הוה ליה
והי' וי"ל דירא. נ"ב מחזק
הנחתם דף לז מנואר
חתם דמסקי דשפיר
חמרוק חתם כס"ג
משמע כספר מרומם הדשן
ק"י ש"ה דדברי החתם
סמרי האדני: (ג) ד"ה
ואחר וכו' הדוא ליה
לחמור ויחזקו כל' ויחזק
ואחר נמחק: (ד) ד"ה אבל
והי' קלח חמה. נ"ב והר"ן
חזק קושית א ע"ש:

מוסף רש"י

[illegible]